

A
SZAMARKANDI
MÁGUS

ALAN TEMPERLEY

ALAN TEMPERLEY

A
SZAMARKANDI MÁGUS

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

Zohak Ali

Zohak Ali a sivatagból bukkant elő. Hajnalodott. Mögötte karaván haladt: száz, kinccsel megrakott teve és elefánt, melyeket egy-egy mezítlábas rab-szolga vezetett. A kelő nap világában szeme előtt fel-fénylettek Szamarkand minaretjei és arany kupolái.

A nyugati kapu őre már messziről megpillantotta a közeledő karavánt, s nyomban szétkürtölte a hírt. Az ima órájának végeztével valóságos tömeg verődött össze a város falán.

Ott állt Anahita is, aki Kasgarnak, a vargának volt a leánya. Kék kendőt kanyarított magára, mert hűvös volt a reggel. Tágra nyílt szemmel bámulta a közeledőket.

Zohak Ali lenyűgöző jelenség volt. Lobogó sötét selyemköntösében csodaszép fehér tevét lovagolt.

Bíborral díszített fekete turbánja alól kivillant sas-szeme. Karvalyorra, hegyes szakálla mintha az egész világot ki akarná hívni. Jobbján három tigris, balján pedig három párdúc rángatta hosszú porózát.

A város kapuja kitárult előtte, de Zohak Ali megfékezte tevéjét. Megigazgatta az övébe tűzött, drágakövekkel ékesített tört, s felpillantott a falról bámészkodó kalmárookra, kereskedőkre. Közöttük, akár fénylő gyöngyszem a kagylók között, egy leány állt. A férfi tekintete egy percre megállapodott rajta, majd a nyomában kígyózó, mérföldnyi karaván felé fordult.

A karaván a nagy nyugati kapu mellett vert tábort. Anahita kihajolt a mellvéden, megcsodálta a tevékről, elefántokról lekerülő rakományt: arany ékszerekkel teli hálók, ritka madarak, állatok ketrecai, keleti szőnyegek, drágakövek kosárszám, jáspisból, elefántcsontból faragott szobrok, szantálfa szekrénykék, ezernyi színben játszó selymek, olajjal, illatszerrel teli hatalmas kőkorsók.

Ilyesmit látott már Mustak szultán palotájában. De mi lehet az a hatalmas, vörös könyv, amelyet lakattal zárt lánc erősít a férfi nyergéhez? Hát azok a gömbök, jelképek, mérőeszközök, különös szerkezetekkel teli nyitott ládák? Anahita kérdően fordult a mellette álló tudós férfiúhoz, de választ tőle sem kapott.

Zohak Alinak óriási sátrat emeltek. Sejkhez méltó, arannyal díszített, bíborral futtatott fehér sátrat, melyen lobogó lengett. A rabszolgák szőnyegetek, ládákat hordtak a sátorba.

S körös-körül, mint holmi második város, terjeszkedett a sivatagban a szolgahad által emelt sátorrengeteg. A rabszolgák derékig csupaszon, bokájukon megkötött tarka bugyogóban szorgoskodtak. Tábortüzek füstje emelkedett a reggeli légbe.

Zohak Ali sátrába indult, ahol rabszolgái sörbettel és csemegékkel várták. Mielőtt azonban visszavonult volna, kezével ernyőzve szemét felnézett a fal tetején tolongó tömegre.

A kék kendős leány már eltűnt.

Anahita a piactér mögött, egy forgalmas sikátorban álló kicsiny házban élt édesapjával, édesanyjával és bátyjával. Szegények voltak. Anahita édesapja, Kasgar al Karif, derék ember volt, messze földön híres varga és nyergesmester — ő is volt olyan művész, akár csak a piactéren álló nagy mecset építői. Csakhogy a finom, kényes munka roppant sok időt emésztett fel. Kasgar igen keveset keresett.

Fatima, Anahita édesanyja, valamikor valóságos szépség volt, s habár gyermekei születése óta igencsak elterebélyesedett, szemrevaló asszony maradt. Súlya gyarapodását alighanem az édességek szeretetének köszönhette. Fatima víg kedélyű feleség és anya volt, csak néha orrolt meg az urára, amiért az nem hozott a konyhára eleget.

Farradzs, Anahita bátyja, tizenöt esztendő jóképű legényke volt. Anahita nemegyszer kapta rajta a barátnőit, amint Farradzson legeltetik a szemüket. A fiú édesapja műhelyében dolgozott, s Kasgar maguk között olykor megjegyezte, hogy egyszer

majd Farradzs lesz Ázsia-szerte a legkülönb nyerges-
mester.

Zohak Ali érkezésének reggelén Anahita lélek-
szakadva rohant haza, hogy elújságolja a nagy kara-
ván jöttének hírét.

– Ó, hiszen ez csodálatos! – csapta össze a kezét
Fatima. – Micsoda remek hír! Egy gazdag idegen! S
azt mondd, megnézett magának? Meséld csak el még
egyszer, hogy történt!

Anahita édesapja azonban a fejét ingatta. – Hall-
gass, asszony! Miket hordasz össze? Egyáltalán nem
tetszik nekem ez a dolog – vonta össze a szemöldö-
két. – Kicsoda ez az ember? Honnan jött? Hogyan
lehet akkora vagyona, mint a szultánnak? És mi az
a sok különös szerkentyű, amiről beszélsz? Nem lesz
ennek jó vége, majd meglátjátok.

– Ma este munka után odamegyek – mondta
Farradzs. – Talán megtudhatok valamit.

– Helyes: első a munka. Derék fiú vagy – bor-
zolta fel fia fekete haját Kasgar, aztán kinézett az
ablakon. Odakint az utcán az árnyékok már megrö-
vidültek. – Mozgás, lányom! – szólt Anahitának.
– Nem ácsoroghatunk itt és fecseghetjük végig az
egész napot. Engem várnak a lábbelik, te meg vidd
szaporán ezt a nyeret Szohrab hercegnek!

Anahitának nem kellett több biztatás. Szívesen
látogatott a szultán palotájába, ahol a hűvös kertben
szökőkutak vize csobogott. A Fényességés Mustak
szultán nyájas és nemes szívű uralkodó hírében állt.

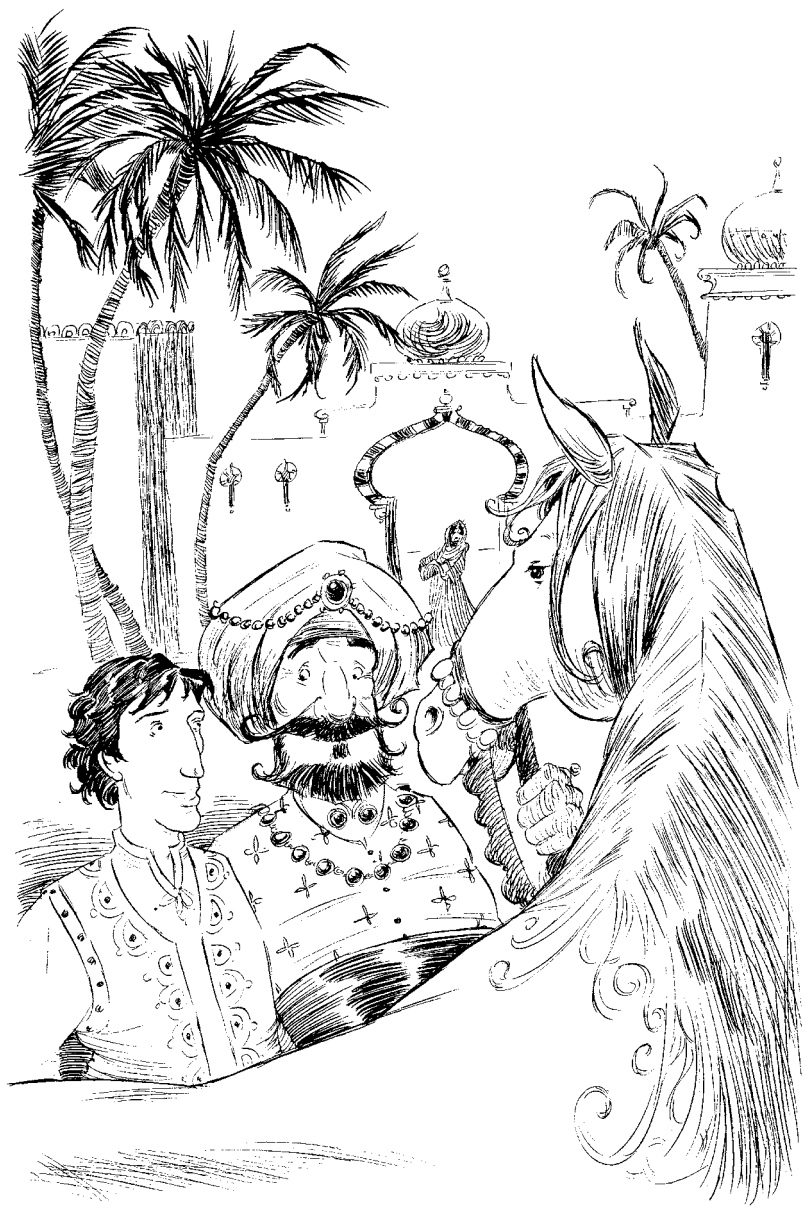
Fiát, Szohrabot, az Arany Turbán várományosát az egész város szeretete övezte.

*

Anahita végigcipelte a súlyos nyergét a nyüzsgő piacon s felhágott a palota felé emelkedő utcán. Sűrű zöld futónövény omlott alá a mozaik berakású falon. A palota kapuja tárva-nyitva állt. Kétoldalt egy-egy hatalmas termetű őr vigyázta, kezükben görbe kard. Anahita megmondta egyiküknek, mi járatban van. Az őr átkísérte a palota udvarán, majd egy árkádon át a pázsitra, ahol pávák jártak peckesen, s őzek leskeltek a gyümölcsfák alól.

A kerten túl terült el a szultán lovaglódvara. Egyik oldalát a versenytevék istállói szegélyezték, a másikat az arabs versenylovakéi. Anahita máskor valamelyik szolgának adta át a nyergét. Ezúttal azonban, ahogy közeledett, megpillantotta a szultánt és a fiát, akik éppen akkor készültek lóra szállni. Egy lovász gyönyörű mént vezetett ki az istállóból. Anahita hátrált, de a szultán meglátta és intett, hogy lépjen közelebb. A leány idegesen közeledett. Még sohasem váltott szót a szultánnal, sem a fiával, és most mély meghajlással köszöntötte őket.

– Jer közelebb, gyermekem! – szólta Mustak szultán. – Bizonyára a mi kitűnő Kasgarunk leánya vagy – azzal megemelte Anahita állát. – És milyen szép teremtéssé cseperedtél! Igaz-e, Szohrab?

Anahita restelkedett szegényes öltözéke és egyszerű származása miatt. Arcát elfutotta a pír, amikor felpillantott a szultán mosolygó szemébe.

– Csitt, atyám! Még zavarba hozod. – Szohrab herceg elvette a nyergét, és megszemlélte a pompás mívű darabot. – Látott-e már valaki ilyen puha bőrt, ilyen gyönyörű öltéseket? Bizony, Kasgar valóságos kincse városunknak. Mondd el édesapádnak – fordult Anahitához –, hogy már a holnapi versenyen ezzel nyergelem fel a lovamat! S kérd meg a nevemben, hogy jöjjön el holnapután a palotába. Új nyeregre van szükségem versenytevéim számára, magamnak meg lovaglósizmára.

– Köszönöm, fenség – válaszolt szemlesütve Anahita. – Megmondom.

– Most pedig eredj a konyhába, gyermek! – szólt nyájasan Mustak. – Bizonyára felhevültél a meredek kapaszkodón. Ott majd megvendégelnek egy húsító itallal. Ez pedig – tépett le egy érett gránátalmát – szolgáljon édességül.

– Köszönöm, felség – vette el a gyümölcsöt a lány. Megérintette homlokát, meghajolt és hátrálva távozott.

Az őr, aki mindeddig néhány lépéssel távolabb várakozott, most átkísérte Anahitát az árkádokon, a szökőkút-öntözte kerteken, egészen a palota konyhájáig.

Szohrab herceg a távolodó leány után nézett. – Igazad van, atyám – szólalt meg. – Valóban nagyon csinos.

A Kék Palota

Zohak Ali a párnáin hevert. Illatos lég vette körül. Egy szolga ínycségekkel dúsan megrakott tálcát hozott. Volt azon minden: roston sült kolibri, nyúl nyelv, muskotályszőlő, sármány mellehúsa és egyéb finomságok. Zohak vetett egy morzsányit az ételből kedvenc sólymának, azután intett a szolgának, hogy távozzon.

Egy rabszolga legyezővel hűtötte a levegőt. A sátor nyílását takaró ponyva résén át a nagy mágus megpillantotta Szamarkand város falát. Végre elérkezett útjának céljához. Úgy tervezte, hogy ebben a mindennél szebb városban építi majd fel palotáját, mely még a szultánénál is nagyobb és pompásabb lesz. Hosszú út állt mögötte, húszesztendőnyi kutatás keresztül-kasul Ázsián és Észak-Afrikán.

A fényűzés láttán, amely most körülvette, senki sem sejtette volna egyszerű származását. Zohak Ali belekortyolt az édes borba, és gondolatait végigfuttatta emlékein.

Egyiptomban született, egy nílusi hajós és egy kövér kongói kuruzslóasszony fiaként. Zohak volt anyja kedvence, lenyűgözve hallgatta vudu-varázslatról szóló történeteit, ott aludt mellette a hajókabin függőágyában. Apja és a család többi tagja ki volt rekesztve kettejük bizalmas kapcsolatából. Anyja csirkevérrrel meglocsolt botokat és csontokat terített szét a fedélzeten, így oktatta fekete mágiára fiát. A kisfiú tapsikolt örömeiben, amikor anyja elmesélte, hogyan sújtott le a balsors mindazokra, akik keresztezni merték az útját. Anyja volt a fiú világának közepe. Egészen addig a szörnyű napig, míg az asszonyt ki nem kiáltották boszorkánynak, és a nyílt utcán máglyára nem vetették. Zohak apját okolta, meg azt a kairói lányt, akit a férfi két nap múlva feleségül vett. Gyűlölte őket és gyűlölte kistestvéreit, akik a mostoha ölében ülve csókkal-öleléssel halmozták el új anyjukat. Zohak bosszúra vágyott. És egy éjszaka, amikor mindenki aludt, ellopta apja megtakarított pénzét, a többiekre rázárta a kabin ajtaját, és felgyújtotta a hajót. Nagy gyönyörűséggel szemlélte a látványt, aztán mihelyt a hajóroncs elsüllyedt, Bagdadba menekült. Tízestendős volt.

A pénz hamarosan elfogyott. Bagdad kalifája megpillantotta a jóképű egyiptomi fiút a rabszolgapiacon, megvette háziszolgának, és fehér libériába öltöztette,

az angyalok és az ártatlanság színébe. Zohak hét esztendeig szolgálta a kalifát, ő lett a ház népének kedvence, de a többi szolga nem állhatta kihívó modora miatt. Mágia segítségével sikerült előbbre jutnia. No meg ügyes tolvajlással, amelyet mindig úgy rendezett, hogy a többi szolgát gyanúsítsák. Sokuknak levágták a kezét, sőt némelyiknek még a fejét is. Végül, amikor kellőképpen megtollasodott, kiváltotta magát a rabszolgasorból.

A következő hét esztendőt Bagdad könyvtáraiban, rablótanyáin, boszorkánybarlangjaiban és a saját füstös laboratóriumában töltötte. A boszorkányságot és a mágia tudományát tanulmányozta. Tudása egyre gyarapodott, s idővel ő lett a város leggazdagabb és leghatalmasabb embere. Igaz, feltételezett árulásai és gyilkosságai miatt a leggyűlöltebb is, olyannyira, hogy egy hajnalban, egész éjszaka tartó lázongás után, a tömeg köveket hajigálva űzte ki a város kapuján.

Bagdadból a távoli Pekingbe vitt az útja, poggyásza nem volt egyéb, csupán egy varázsigéssel teli bőrkötéses könyv, a tanulással töltött esztendők pár-lata. Ha egyszer már sikerült meggazdagodnia, vélekedett, újból meggazdagodhat. Alig egy napja érkezett a városba, amikor a fülébe jutott, hogy a konok-ságáról és ostobaságáról híres kínai császár nyári palotájában tartózkodik. Egy hónap múlva már be is mutatták a császárnak az új jövevényt, aki tündökletes varázsmutatványokkal kápráztatta el az udvart. A császár tapsolt. Maga mellett akarta tudni a szórakoztató varázslót, és megparancsolta neki, hogy marad-

jon az udvarában, mint udvari bolond. Zohak nem sokáig töltötte be ezt az állást. Mire a császár huszonegy esztendőös lett, Zohak Ali kezében volt a császári vagyon fele. Nem volt nehéz megkaparintania szerencsejáték, boszorkányság, tolvajlás és a kincseket hordozó karavánok feltartóztatása révén. Csakhogy az elkényeztetett és mindenható császárnak ez nem volt ínyére. A tanácsosainak még kevésbé. Zohak Alit a sárkányverembe vetették.

A veremben kitért a haddelhadd, látványosabb küzdelmet Peking népe még sohasem látott. A sárkányt ugyan megölte a varázsló, de maga is olyan sebeket szerzett, hogy alig hitték, hogy megéri a másnapot. Az ujjongó tömeg szétoszlott. Zohak Alinak sikerült kivonszólnia magát a sárkány teteme alól. Kis híján mindene elveszett. Éjnek évadján menekült el a városból, egy ökrös szekéren, szalma és trágya alatt, de két tárgyat sikerült magával vinnie. A varázsigék nagy vörös könyve volt az egyik – mennél régebben tanulmányozta, annál vastagabbra hízott a kötet. A másik, amit a ruhája alá rejtett, egy mesés drágakő volt, a császári korona csillaga, Bangalor tojás nagyságú gyémántja, a világ leghíresebb ékköve.

Évekbe telt, mire Zohak Ali teljesen felépült, de végül sem égésnyom, sem bicegés nem tanúskodott a nagy csatáról, mindössze a fél arcát átszelő heg. Ezt csak azért nem tüntette el, mert még harciasabb külsőt kölcsönzött amúgy is félelmetes személyének.

Ez idő alatt folytatta tanulmányait, és sokat utazott. Évek múltán, immár ismét Egyiptomban, egy

skorpió formájú varázsvessző elárulta Zohak Alinak, hol található meg a fáraók ősi sírhelyét. Fejszét, ásót szorongató rabszolgahad szállta meg a Királyok Völgyét és hordta az aranyat, az ékköves kincseket Zohak Ali sivatagi erődítményébe. A fáraók múmiáit tűzre vetették. Csakhogy Kairó királya híret vette a fosztogatásnak, s éktelen haragra gerjedt, amiért ily tiszteletlenül bántak őseivel. Mi több, a kincsekre is maga tartott igényt, hogy legyen miből hadat viselnie a szomszédos Szíria ellen. Egy hajnali, rajtaütésszerű támadás során megrohanták Zohak Alit, foglyul ejtették, vádat emeltek ellene, bűnösnek nyilvánították, majd kezét-lábát megkötözték, testét kecskevérbe mártották, és a Nílus krokodilusoktól nyüzsgő vizébe vetették.

A mágus most visszagondolt hányatott múltjára, és elmosolyodott.

Bagdad kövei, Kína sárkányai és Egyiptom krokodilusai elől épphogy a puszta életét sikerült megmen-
tenie. S íme, most itt áll, Szamarkand, a sivatag hegyei között épült arany város falai előtt. Itt, a földrésztől, végül beteljesülhet becsvágya: hogy ő legyen egész Ázsia leggazdagabb, leghatalmasabb és legrettegettebb személye.

Ám egész éjjel úton voltak, és Zohak Ali elfáradt. Összecsattintotta tenyerét: zenét követelt. Egy rabszolgánőt táncra perdült. Hatalmas, doromboló macskái körében a varázsló lehunyta szemét és álomba merült.

Még aznap megkezdődött a Kék Palota építése, mely egy álló esztendeig tartott. Az építőmesterek

kiszemelték a legmagasabban fekvő területet, ahonnan be lehetett látni a város valamennyi sikátorába, udvarába, sőt, még Mustak szultán palotájába is. Néhány tulajdonost, aki vonakodott megválni telkétől, éjszakai látogatók térítették jobb belátásra.

Ezernyi munkás rombolta le a kijelölt területen álló házakat. A szélrózsa valamennyi irányából tódultak Szamarkandba a szekerek, a karavánok. Hamarosan lerakták a palota alapjait. Gyorsan növekedtek a falak. Zohak Ali korbáccsal kényszerítette erejük végső megfeszítésére az építőket. Hamarosan kiderült, hogy ezer ember nem elegendő, s egy reggel mind az ezer arra ébredt, hogy az éjszaka során ikertestvére támadt. Úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás, és azonos emlékeken osztoztak. Vajon melyik az igazi munkás, és melyik az ikertestvére? Nemsokára már hármásikrek robotoltak, háromezer rabszolga munkálkodott éjt nappallá téve az építkezésen.

A város népe ámult-bámult, oly sebesen növekedett a palota. Csak az éjszakai teremtmények tudták, hogy míg a derék emberek az igazak álmát alusszák, Zohak Ali szobáról szobára vándorolva műveli mágiját: itt kétszeresére növelte a fal vastagságát, ott boltívet varázsolt, amott kristálytisza ivóvizet adó kutat fakasztott.

Pontosan háromszázhatvanöt nap elteltével készen állt a kékeszöld színben tündöklő palota. Egyáltalán nem hasonlított Mustak szultán fehér palotájára, s a nílusi hajós fiának szándéka szerint sokkal pompásabb is volt nála. Egyik oldalát sziklaszirt oltalmazta, a

másik hármat pedig a palotát övező kertben ólálkodó oroszlánok, leopárdok, tigrisek és párducok védték. Az udvarokban szökőkutak vizet permeteztek, a padlót mozaik borította, s a palota tornya, mely még a piactéren álló nagy mecsetnél is magasabb volt, valószínűleg lebegett a város fölött. A tetőn Zohak Ali lobo-gója lengett: sárga alapon hét vörös csillaggal övezett fekete főnixmadár. És a palotadomb mélyén barlangok és boltíves pincék útvesztőjében rejtett Zohak Ali felhalmozott kincse. A kincstár létét mélységes titok övezte. A munka végeztével az építőmunkásokkal „szíverősítőt” itattak. Az italba gyümölcsle-veket, kancsóvirág levelét, és a Léthe, a feledés folyó-jának vizét keverték, s mihelyt a munkások meg-itták, a labirintus nyomtalanul kitörlődött az emlé-kezetükből.

A teherhordó tevéket és elefántokat visszaküldték a sivatagba, az építőmunkásokat pedig – akiknek az ikertestvéreit a varázsló addigra eltüntette – kifizet-tek és szélnek eresztették. Zohak Ali több száz rabszol-gája élén beköltözött új lakóhelyére, amelyet kezdettől fogva Kék Palotának neveztek.

A varázsló minden reggel bejárta palotáját, majd egy-két órát időzött dolgozószobájában, utána pedig kinyitott egy rejtekajtót, és kezében lámpással leeresz-kedett a labirintusba. Sokáig gyönyörködött az arany-hegyekben, a csillogó-villogó drágakövek millióiiban, a mesés dísz tárgyakban, nem utolsósorban pedig legyilkolt ellenfelei vigyorgó koponyájában.

A szemle végeztével a csigalépcsőn felhágott a torony tetejébe. A legfelső szintet sötétkamra foglalta el, ahol ügyesen elhelyezett tükrök és lencsék vetítették a nyüzsgő város képét egy fehér táblára. A berendezés neve Camera obscura volt. A sötét helyiségben állva a varázsló szeme előtt elvonult egész Szamarkand, s begörbített ujjával úgy irányította a város lakóinak mozgását és úgy gereblyézte maga felé a pirinyó élőlényeket, mint megannyi szertehullott kávészemet. Kéjes gyönyörűséggel töltötte el a titokzatosság és a hatalom érzete; a tudat, hogy ő mindent lát, de őt nem látja senki. Olykor annyira belemerült a kémkedésbe, hogy egész álló nap a sötétkamrában időzött.

A kamrából ajtó nyílt az erkélyre. Zohak Ali megigazgatta turbánját, és kilépett a vakító napfénybe, hogy ország-világ láthassa. Fekete köntöse zászlóként lobogott körülötte, ahogy pillantása a szultán palotájáról a szövevényes utcák tetőrengetegére vándorolt.

A mellvédre támaszkodva olykor-olykor megpillantotta odalent a leányt, akit érkezése napján a városfalon látott. A karvalyorrú, sasszemű varázsló figyelte, amint Anahita végigsiet a sikátorokon és átvág a zsúfolt piactéren. Látta, ahogy kevéske pénzéért olcsó húst, rizst, és túlérett gyümölcsöt vásárol az édesanyjának. Felfedezte, hol lakik a leány. És pompás öltözkését köpeny alá rejtve nemegyszer követte Anahitát az utcán. A leány még az emlékeiben élő képnél is

szébb volt, olyan gyönyörűséges, hogy hozzá fogható szépséget Zohak Ali soha életében nem látott.

Ahogy a vörösen izzó nap alászállt a sivatagba, magányos palotájában Zohak Ali sehogy sem tudta zaklatott gondolataiból kiűzni a leány képét. A szerelem fogalmát nem ismerte. A gyűlöletét, a szenvedélyét igen. De a szeretet, a szerelem érzése idegen volt számára. Ám ahogy kinézett a bársonyosan sötét éjszakába, felfedezte, hogy éppúgy vágyik Anahita birtoklására, ahogyan a kincseire sóvárgott. Persze sajnálatos, hogy a leány szegénysorból származik. De mihelyt kifizeti az apját, és az egész pereputtyot holmi világvégi településre számúzi, mihelyt pompás kelmékbe öltözteti, ragyogó drágakövekkel ékesíti a leányt, ki emlékszik majd arra, hogy honnan került a palotába? Ő lesz a palota minden díszének legékeesebbje, szebb, mint Mustak szultán bármelyik felesége. Ha majd a leány az ő rózsakertjében sétál, vagy felszolgálja urának a palotában a kávé, bizonyára méltó lesz a környezetéhez. Talán, mosolyodott el Zohak Ali a gondolatra, talán még feleségévé is teszi, legalábbis arra az időre, amíg a leány fiatal és az ő tetszésére szolgál. Később aztán, amikor a szépsége elhervad, ő pedig már megelégedte a társaságát...

Odalentről, az utcáról kacagás, fiatal hangok vészívaja hallatszott. A közelben felordított egy tigris. Talán prédára csapott le: az éj leple alatt alighanem valaki illetéktelenül belopózott a kertbe. Csak azt kapja, amit megérdemelt, gondolta a nagy varázsló, aztán elfordult a csillaghímes ablaktól. Pompás, tágas

terem vette körül, amelyben azonban nem volt más, csak egy kalitka, melyben egy kenderike kuporgott. Zohak Ali megszólaltatott egy gongot.

Tíz másodperc is eltelt, de nem jelent meg senki.

Megint a gongra ütött, ezúttal keményebben. Bumm! Bumm! Bumm!

Egy rabszolga futott be lélekszakadva.

– Bocsáss meg, nagyuram! Én épp csak egy másodpercre...

– Ha még egyszer megváratsz, megkorbácsolatlak!

– Igenis, nagyuram – hajolt meg alázatosan a rabszolga.

Az iménti távoli kacagás után csak még fojtogatóbb volt a csend.

– Zenét! – húzta össze magán köpenyét Zohak Ali. – És táncot! Jöjjön az az új kasmíri lány! – Azzal lehanyatlott selyemkárpitú heverőjére, a párnák közé.

– És hozzátok be a vízpipámat!

A rabszolga szedte a lábát.

A varázsló súlyos szemhéja leereszkedett. Gondolatai Anahita körül forogtak. Ugyan mennyire számít a lány apja? Vajon mit ajánljon neki?

Lánykérés

Anahita nem vette észre, hogy a köpenybe burkolózó varázsló a nyomában van. Neki sem volt rá több oka, mint a piac legrongyosabb koldusának, hogy azt gondolja, felkeltette Zohak Ali érdeklődését. Végtére is a férfi az édesapjánál is idősebb volt. A távoli torony mellvédjén az a lobogó köpenyben magasodó alak, akit a város népe olykor megpillantott, Anahitának sem jelentett többet, mint Farradzsnek meg a barátainak. Sőt, valójában még annyit sem, hiszen az ő gondolatai egészen másutt jártak. Az elmúlt napokban Szohrab herceg kétszer is megfékezte lovát az utcán, egyszer pedig még a hordszéke hordozóit is megállásra intette, csak hogy Anahitát megszólíthassa. A herceg fekete szeme villogott, miközben kedvesen mosolygott rá, és erős kézzel

markolta lovának gyepelőjét. Esténként, lámpafénynél, a leány gondolatai már-már szerelmesen jártak az ifjú herceg délceg alakja körül.

Szohrab, akinek még alig pelyhedzett az álla, maga is éppolyan volt, mint minden hasonló korú fiatalember. Szívesen elbeszélgetett egy ártatlan, szép lánykával. Kettejüknek merőben más volt a társadalmi helyzete, de a herceg erre ügyet sem vett. Valahányszor belovagolt a városba, pillantása a nyergesmester leányát kereste. Ha nem is volt szüksége lábbelire, minduntalan cipőt rendelt a mesternél, hogy Anahita eljöjjön a palotába. Magányos pillanataiban felidézte a lányka szemérmes pillantását, meg azt, ahogyan pír futja el szép arcát, valahányszor találkoznak.

Mindez nem kerülhette el Zohak Ali éles szemét. Láta, amint az ifjú herceg lehajol nyergében, hogy szót váltson Anahitával. Bár a varázsló szívének ismeretlen volt a szerelem, másoknál azért rögtön felismerte. És ez csak még kívánatosabbá tette a szemében a tervet, hogy Anahitát megszerezze magának és bezárja a Kék Palotába. Gyűlölte Mustak szultánt és egész családját. Gyűlölte őket mesés vagyonuk miatt, amelyet maga akart megkaparintani. Gyűlölte a gondolatot, hogy városszerte tiszteletnek, szeretetnek örvendenek. Úgy vélte, a szultánnak kötelessége lenne lakomára, de legalábbis vacsorára meginvitálnia egy olyan fontos férfiút, mint amilyen ő. Csakhogy a szultántól nem érkezett meghívás, amikor pedig maga üzent neki, a meghívását udvariasan visszautasított.

ták. Így aztán szerény, de szívmengető bosszú lenne Anahitát elragadni a herceg elől.

Történt hát, hogy egy reggel Zohak alászállt a Kék Palota alatt húzódó utcák tengerébe, és átvágott a zsúfolt piacon. Lobogó köpenye öt ember helyét foglalta el. Fekete turbánján ott tündökölt Bangalor gyémántja, a turbán fölött pedig pávatoll lengett. Az árusok reszketve tértek ki az útjából. A kutyák morogva lapultak a földre. Úgy nyílt szét előtte a tömeg, akár Mózes előtt a Vörös-tenger.

Egy gágogó liba került az útjába. Zohak Ali komoran összevonta szemöldökét, és pálcájával a libára csapott. Szanaszét szállt a toll. A liba, mintha ló rúgta volna meg, oldalt vágódott, egyenesen a gazdája arcába. A szegény jószág halott volt.

– Hé! – törölgette vérező orrát a bódé gazdája. – Ezt meg fogja fizetni! – rivallt Zohak Alira. – Nem ingyen kaptam ezt a libát! – tartotta a varázsló orra elé a kimúlt szárnyast.

– Félre az utamból! – taszította odébb az embert Zohak Ali.

Csakhogy az árust kemény fából faragták. Válaszul ő is taszított egyet Zohak Alin. – Tudom, hogy a magáé az a nagy palota odafent. De attól még nincs joga, hogy átgázoljon a magunkfajta szegény kereskedőkön, akik becsületos úton próbáljuk megkeresni a kenyerünket.

– Úgy bizony! – tódult köréje a többi árus. – Uraságnak meg se kottyán egy-két sékel. Fizesse meg a libát!

Zohak Ali az árusok gyűrűjében találta magát, de őt sem vádolhatták gyávasággal. Meglendítette maga körül varázspálcáját. S ekkor szörnyű dolgok történtek: az egyik árus fenyegetően levegőbe emelt öklén a lepra fehér foltjai ütköztek ki, majd mérges legyek raja szállta meg, végül férgek lepték el a portékáját. A szomszédos zöldségárus bódéja sáskahad súlya alatt omlott össze, a piacon pedig egy habzó szájú veszett kutya száguldott végig.

A tömeg meghátrált. Zohak Ali szikrázó szemmel pillantott körül. Azután szótlánul folytatta útját. Senki sem mert utánakiáltani, vagy követ hajítani utána. Zohak Ali belépett a piacon túl húzódó sikátorok sűrűjébe. A magasban, a házak közt kifeszített köteleken mosott holmi száradt. Öregasszonyok kuporogtak zsámolyukon a házak előtt. Kutyák bolhászkodtak. Kétoldalt kis boltok, roskatag bódék sorakoztak. Zohak Ali hamarosan Kasgar al Karif műhelyéhez érkezett. A keskeny utcára néző bolt mögött állt a lakóház. A varázsló lehajtott fejjel belépett az alacsony ajtón át a homályos műhelybe, ahol a varga meg a fia buzgón munkálkodtak.

Amikor megpillantotta a látogatót, Kasgar megdöbönt. Gyorsan a markába köpte szájából a suszterszegeket, és tiszteletteljesen meghajolt.

– Mi hozza Zohak Alit egy magamfajta szegény ember műhelyébe? – nyögte ki, amikor végre megtalálta a hangját. – Nagyságod talán cipőt óhajt vásárolni?

– Cipőt? Nem én. – A varázsló körülnézett. –
Úgy tudom, van egy lányod.

– Így van, uram – bólintott Kasgar. – Meg egy
fiam. Feleségem és gyermekeim az életem világító
fényei.

– Jól van, jól van – intette le Zohak Ali. – Engem
csak a lányod érdekel.

– Anahita? – bámult Kasgar. – Ugyan miért?
Csak nem keltette fel uraságod haragját?

– A haragomat? – Zohak Ali arcán fanyar mo-
solyféle jelent meg. – Éppenséggel a tetszésemet!
Feleségül fogom venni.

– Feleségül? A lányomat? – Kasgar meglepetésé-
nél csak a rémülete volt nagyobb. – Ez csak valami
tévedés lehet...

– Szó sincs róla. Én sohasem tévedek.

– De hiszen Anahita még kislány. Fiatal még
ahhoz, hogy férjhez menjen.

Zohak Ali azonban mintha meg sem hallotta
volna Kasgar ellenvetését. – A házasságkötés nap-
ján ötszáz arany üti a markodat – jelentette ki. –
Gazdag leszel.

– Gazdag? Uraságod azt hiszi, a lányom eladó,
mint holmi rabszolganő?

– Miért ne? Fontold csak meg, magad is rájössz,
hogy jó alkut csinálsz.

– Jó alkut? Uraságod azt hiszi, hogy alkudozni
fogok Anahita boldogságára?

– Mi sem természetesebb. Mi értéke volna más-
képp egy leánynak? És miért ne lenne boldog? Leg-

szébb palotám úrnője és Szamarkand leggazdagabb asszonya lesz. Hogyne lenne hát boldog?! – Zohak Ali átvette vállán köpönyege szárnyát. – Mához három hétre történik a kézfogó. Az időpont kedvező. Az újhold éppen akkor lép...

Felpattant a műhely hátsó ajtaja, és Anahita száguldott be. – Anyám kérdezteti... – Amikor megpillantotta Zohak Alit, kezét a szájához kapta. – Ó! Nem tudtam, hogy...

– Semmi baj, gyermekem – szólt Kasgar. – Gyere csak közelebb. – És előretolta leányát. – Hallgass csak ide! Ennek az úrnak ajánlata van a számodra.

– Ajánlata? – Anahita édesapja mögé húzódott. – Az én számomra? – rebegte, és a szeme félelemmel telt meg.

– Ugyan öreg! – fortyant fel Zohak Ali. – Nem őt kérdeztem. Hiszen ő csak egy lány, ez nem az ő dolga. Én hozzád beszélek.

– Nem, nem, uram – ingatta a fejét Kasgar. – Meg kell hallgatnunk, mit szól mindehhez Anahita.

Farradzs a húga mellé lépett. – Ne félj! – karolta át a vállát. – Senki sem fog bántani.

– Nos, lányom – kezdte Kasgar –, tudod, ki ez az úr?

Anahita szótlánul bólintott.

– A Kék Palota ura – mondta Kasgar.

– Tudom – suttogta a leány.

– Nagyon gazdag.

– Igen – suttogta Anahita.

– Jól figyelj, leányom! – folytatta Kasgar. – Ez az úr feleségül akar venni téged.

– Feleségül? Engem? – Anahita Zohak Alira meredt. Tekintete végigpásztázta a redős homlokot, a beesett orcákat, a kegyetlen szempárt, a gyűrűkkel ékesített hosszú, ráncos ujjakat. Mennyire más látványt nyújtott ez az öreg ember, mint a délceg Szohrab herceg!

– Nem! – kiáltott fel. – Jaj, apám, nem! Nem kívánhatod, hogy én... Lehetetlen! Hiszen ő öregebb mint... Ó, nem!

Kitépte magát bátyja ölelő karjából, és kifutott a műhelyből. Zokogása még a ház mélyéről is hallatszott.

– Uram – próbálta enyhíteni a sértést Kasgar –, nagy megtiszteltetésben részesíti szerény családjunkat. De látja, hogyan fogadta ajánlatát a leányom. Még nagyon fiatal, és...

Zohak Alit elöntötte a düh. Hogy őt, a leggazdagabb embert széles e földön, aki hamarosan egész Ázsia leghatalmasabb uralkodója lesz – hogy őt egy varga lánya kikoszarazza!

– Ezt még megbánod, Kasgar al Karif. – Azzal Zohak Ali meglendítette pálcáját. Egy sor lábbeli, egy láda méhviasz, egy bála bőr lángba borult. A polcokon tűzcsóva futott végig. – Ha jót akarsz, nem keresztezed többé az utamat!

És kiviharzott a műhelyből.

Kasgar és Farradzs seprűkkel csapdosta, pokróccal fojtotta el a lángokat, a parazsat vízzel locsolták. A tűz hamarosan kihunyott.

Fatima rontott be a házból. — Te okatlan! — kiabálta. — Hogy mertél így beszélni a... — Benne rekedt a szó, amikor megpillantotta a füstölgő romhalmazzá vált műhelyt.

— Elment — mondta Kasgar.

— Én megölöm! — csikorgatta a fogát Farradzs.

— Nyughass! — csitította háborgó fiát Kasgar. — Zohak Ali veszedelmes ember. Vigyáznunk kell minden lépésünkre.

— Még hogy elveszi Anahitát! — kiáltotta Fatima, aki pedig gazdag kérőről álmodozott a leánya számára.

— Egy ember, aki ilyesmire képes! Inkább legyen a lányom egész Szamarkand legszegényebb tevehajcsárának a felesége!